

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

BŘEZEN 2010

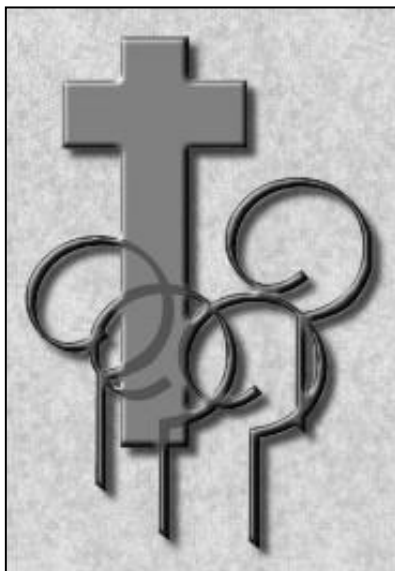
č. 3

KAŽDÉ RÁNO ...

Nedaleko Olomouce u paty Oderských vrchů, na ostrohu poblíž obce Dolany stojí kamenné trosky kartuziánského kláštera rozbořeného husity. Domorodci ono místo nazývají Kartouzka. Od roku 1997 jsem tam pravidelně (až na dvě výjimky, ale to není důležité) v noci z 20. na 21. března (anebo někdy kolem toho času, což ale také není důležité) ve společenství s ostatními bohoslovci, jáhny a kněžími, jejichž složení bývalo každým rokem trochu pozměněné (ani toto není důležité), očekával jaro. Vždy ten čas strávený nahoře měl zvláštní atmosféru. Kouzlo těm okamžikům dodávaly – naše šaty načichlé kouřem, semknutost všech v úzkém kruhu kolem ohně s přáním zahrát se, probuzení chladem v prvním jarním ránu a mše svatá na místě bývalé klášterní kaple. Následoval vždy návrat zpět do všednosti dalších dnů, ale vždy jsem si odtamtud v sobě odnášel pocity soudržnosti s ostatními a Boží lásky

všude kolem, které jsem tam při té příležitosti vnímal. Ta noc byla tím vším skutečně výjimečná mezi ostatními.

Když o tom teď přemýšlím, byl to vždy takový sice nedokonalý, ale výstižný obraz společenství církve, které radostně, ve svornosti a pokoji, očekává každoročně Velikonoce, a také ovšem své Velikonoce poslední, Den Spásy, Velkou Noc, jedinečnou a nade vše výjimečnou Noc, ve které Kristus svým vzkříšením dovršuje své poslání a temnota hříchu bude překonána úsvitem, ve kterém paprsky slunce Velikonočního rána ozáří otevřený hrob vytesaný ve skále, odvalený kámen a možná dosáhnou a osvítlí i pruhy plátna uvnitř jeskyně. Díky nocím na Kartouzce vím, že každé ráno nám může připomenout ráno velikonoční,

a také že jednou se snad probudíme do podobného rána, jaké popisuje básník Vladimír Holan slovy:

První vstane maminka

Že po tomto životě zde mělo by nás
jednou vzbudit úděsné ječení trub a
polnic?

Odpusť, Bože, ale utěšuju se,
že počátek vzkříšení všech nás ne-
božtíků

bude ohlášen tím, že prostě zakokrhá
kohout ...

To potom zůstaneme ještě chvíli le-
žet ...

První, kdo vstane, bude maminka ...

Uslyšíme ji, jak tichounce rozdělává
oheň,

jak tichounce staví na plotnu vodu
a útulně bere z almárky kávový mlý-
nek.

Budeme zase doma.

Jáhen Josef Kubeš

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Z NEŠPOR V KATEDRÁLE SV. VÍTA

Dnes večer jsme se shromáždili na místě vám drahém, které je viditelným znamením toho, jak mocná je Boží milost, jež působí v srdci věřících. Nádhera tohoto tisíciletého chrámu je skutečně živým svědectvím bohaté historie křesťanské víry a tradice vašeho lidu; historie, která je prozářena především věrností těch, kteří stvrdili své přimknutí ke Kristu a k církvi mučednictvím. Mám na mysli svatého Václava, Vojtěcha a Jana Nepomuckého, kteří jsou milníky při putování vaší církve. Dalšími příklady jsou mladý svatý Vít, jenž raději podstoupil mučednictví, než by zradil Krista, pak mnich svatý Prokop a svatá Ludmila. Vzpomínám na dva arcibiskupy této místní církve z minulého století, kardinály Josefa Berana a Františka Tomáška, a na mnoho dalších biskupů, kněží, řeholníků, řeholnic a věřících, kteří hrdině odolávali komunistickému pronásledování, a někteří dokonce obětovali i život. Odkud jinud mohli brát sílu tito odvážní Kristovi přátelé, než z evangelia? Nechali

se uchvátit Ježíšem, který řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!“ (Mt 16,24). V kritických chvílích zaslechli ve svých srdcích jeho další slova: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás“ (Jan 15,20).

Hrdinství svědků víry nám připomíná, že jedině z osobního poznání a hlubokého spojení s Kristem je možné čerpat duchovní sílu k plnému uskutečnění křesťanského povolání. Pouze Kristova láska činí apoštolské působení účinným, především v těžkých okamžicích zkoušek. Každý pokřtěný a každé společenství se má vyznačovat láskou ke Kristu a ke svým bratřím. Ve *Skutcích apoštolů* čteme, že „obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). A Tertulián, spisovatel prvních staletí, píše, že pohané zůstávali ohromeni láskou, která pojila křesťany mezi sebou (srov. *Apologeticum* XXXIX). Milí bratři a sestry, následujte božského Mistra, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako

výkupné za všechny“ (Mk 10,45). Láska ať září v každé vaší farnosti a společenství, v každém sdružení a hnutí. Vaše církve ať je, jak říká svatý Pavel, dobře uspořádaným tělem, jehož hlavou je Kristus a v němž každý úd koná v souladu s celkem. Lásku ke Kristu posilujte modlitbou a nasloucháním Jeho slovu; syťte se Kristem v Eucharistii a s jeho milostí buďte tvůrci jednoty a pokoje v každém prostředí.

Vaše křesťanská společenství se po dlouhé zimě komunistické diktatury před 20 lety opět začala svobodně vyjadřovat, když váš lid po událostech započatých studentskou demonstrací 17. listopadu 1989 znovu získal svobodu. Jistě jste si však povšimli, že ani dnes není snadné žít a dosvědčovat evangelium. Společnost ještě stále nese rány způsobené ateistickou ideologií a je často okouzlena moderní mentalitou hédonistického konzumismu, který vede k nebezpečné krizi lidských a náboženských hodnot a k rozmachu etického a kulturního relativismu. V tomto kontextu je nutné znovu nasadit všechny složky církve k posílení duchovních a morálních hodnot v životě dnešní společnosti. Víím, že vaše komunity se angažují na mnoha místech, především v oblasti záslužné činnosti *Charity*. Vaše pastorační

snaha se však musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací. Katolické školy necht' podporují úctu k člověku; ať se věnuje pozornost pastoraci mládeže i mimo školní okruh, aniž by se přitom zanedbávaly ostatní kategorie věřících. Kristus je pro všechny! Ze srdce si přeji, aby stále vzrůstalo porozumění všech církevních složek s ostatními veřejnými a soukromými institucemi. Církve – a opakovat to je užitečné – pro sebe nežádá privilegia. Žádá jen, aby mohla svobodně působit ve službě všem lidem, v duchu evangelia.

Milí bratři a sestry, v tomto roce si s vděčností Pánu připomínáte několik významných výročí: 280 let od svatořečení Jana Nepomuckého, 80 let zasvěcení této katedrály svatému Vítu a 20. výročí svatořečení Anežky České, událost, která předznamenala osvobození vaší země od ateistického útlaku. Máte zde tolik důvodů, abyste radostně a plni entuziasmu s církví pokračovali v započatém díle, s důvěrou v mateřskou přímluvu Matky Boží, Panny Marie a v přímluvu všech vašich svatých ochránců. Amen!

Papež Benedikt XVI.

*Praha, katedrála sv. Víta. 26. září
2009*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

SVATÝ VÁCLAV

Vyobrazení sv. Václava ve Znojmě

U příležitosti Desetiletí duchovní obnovy byl rok 1994 rokem sv. Václava. V tomto roce byl v rubrice našeho časopisu TROCHU ZNOJEMSKÉ HISTORIE cyk-

lus „Svatý Václav a Znojmo“, ve kterém Dr. K. Fila popisoval jednotlivá vyobrazení z historického hlediska. Dnes bychom chtěli upozornit na to, kde všude ve Znojmě můžeme sv. Václava shlédnout a

co o něm víme. Je vidět, že i zde, na Moravě – ve Znojmě měl své významné místo.

1. Rotunda sv. Kateřiny
2. Na průčelí Svatováclavské kapli
3. Kostel sv. Václava – na hlavním oltáři
4. Kostel sv. Václava – na kazatelně
5. Kostel sv. Václava – na portále kostela
6. Kostel sv. Mikuláše
7. Kostel sv. Kříže
8. Kostel sv. Antonína Pad. na Hradišti
9. Kašna na Václavském náměstí

Úvaha

Na počátku nových států bývají obyčejně boje o moc, a to často i mezi blízkými v rodině, mezi bratřími. I v bibli Ka

in zabil Ábela. V dějinách světového impéria, starověkého Říma, se vypravuje o boji dvou sourozenců Romula a Rema.

Ten, kdo zvítězí, upevní svůj trůn, založí dynastii a dá jí své jméno. V Čechách se však stalo něco pozoruhodného. I tu vypuknul boj mezi bratry Václavem a Boleslavem. Boleslav vyhrál, bratra zabil. A přece se koruna českých králů nejmenuje Boleslavova koruna, ale svatováclavská. Svatováclavské je i celé území. „Ty jsi dědic české země!“ vyznává nejstarší národní hymna. Je to jistě pozoruhodné. Je to znamení. Jaké? Umíme je číst a vysvětlit?

I Židé v evangeliu žádali od Krista znamení. Dostali pak zvláštní odpověď: „Jiné znamení mu dáno nebude než znamení Jonášovo“ (*Lk 11,29*), tj. smrt a vzkříšení Krista. Svatováclavské znamení pak je jeho věrným odleskem.

Kolikrát už v dějinách náš národ sestupoval do údolí stínů a smrti ve válkách, morech, obsazeních cizími mocnostmi. Svatováclavská báseň to shrnuje: „Za těch tisíc let vln jak mořem převalilo všelikých se běd.“ Hned však dodává: „Ale ty jsi však při svém lidu stál, tys té země neopustil, již jsi miloval.“ Po pohromách následovalo vždycky vzkříšení. Říkají, že obyvatelstvo Čech a Moravy bylo po třicetileté válce zmenšeno na desetinu. A přece vidíme za sto let už velké hnutí národního obrození. Staří vlastenci opakují o vlasti: „Neumřela, ale spí“ (srv. *Mk 5,39*) a považují za svou povinnost ji probudit k novému životu.

I v našich dějinách jsou jisté vítězné bitvy, ale nejsou tak teatrálně slavné. Říká se i u nás, že sv. Václav vodil šiky a chránil je v bojích. Ale jeho vlastní vítězství je jiného druhu. Boleslav jej zahubil, ale Václav nakonec přemohl Boleslava silou křesťanskou, zvítězil nad jeho hříchem. Staroslověnská legenda to líčí těmito slovy: „Nedal Bůh věrných v posměch nevěrných, ale vzhlédl v milosti své ku po-

kání a ku poznání hříchů jejich. I Boleslav rozpomenul se, jak velký hřích učinil, a modlil se k Bohu: „Zhřešil jsem a hříchu jsem si vědom.“

Bůh doopravdy odpouští a chce odpustit všem. Ale Bůh má i sílu, aby působil nejdříve na jejich duši tak, že se ozve hlas svědomí, že oni sami svůj hřích uznají a sami se snaží o to, aby jej napravili. Jen pak se dá mluvit o opravdovém odpuštění. Taková je však i síla jeho svatých. Stávají se hlasem svědomí ve svém prostředí, svědomím svého národa. A stávají se tím ne proto, že káží, ale vlastní existencí, protože jsou. Je skoro neuvěřitelné, jak málo přímých památek máme o životě sv. Václava a velké většiny našich světců. Otcové církve, např. sv. Augustin, zanechali své vlastní paměti a spoustu pojednání o duchovním životě. Je tedy snadné se vžít do jejich vnitřního života, jejich slova se stávají svědectvím, programem, příležitostmi k zamyšlení. Sv. Václav nic nenapsal. Legenda, která líčí jeho umučení, je pěkná, ale stylizovaná, má ráz ikono grafické všeobecnosti. A přece světec je tajemně přítomen v dějinách, ve svědomí národa a jako Boleslava přivádí i mnoho jiných „ku pokání a ku poznání hříchů jejich“.

To když se stane opravdově, cesta do nové budoucnosti se otvírá dokořán. Setká se spravedlnost s milosrdenstvím, hřích s odpuštěním, přestálé utrpení s novou nadějí.

Tato svatováclavská meditace byla živá v celých našich dějinách. Ale zdá se, že právě dnes se její aktualita cítí na všech stranách, nemáme-li zahynout my ani budoucí. *Kyrie eleison, Pane, smiluj se!*

(*T.Špidlík: Liturgické meditace – cyklus A*)
(*Redakčně kráceno*)

CHARITA

POSTNÍ ALMUŽNA 2010

Postní almužna je výrazem našeho odhodlání měnit sami sebe prostřednictvím pomoci druhým. Půst obnovuje naše duchovní síly a umožňuje nám vnímat Krista skrze potřeby našich bližních. Postní almužna se pořádá s laskavým svolením a podporou České biskupské konference na celém území ČR i našeho otce biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho prostřednictvím Charity. Postní almužna je projev zcela dobrovolné osobní formace a také snaha spojit úsilí farností a Charity ve službě bližním v nouzi.

Postní almužna nabízí všem věřícím, rodinám s dětmi, dětem v náboženství, mládeži i dospělým, farním společenstvím vhodně prožít postní dobu. Lidé si mohou v svém kostele či ve své farnosti vyzvednout skládací papírové postní schránky a to na Popelčíní středu nebo v 1. neděli postní či během postní doby. Tuto schránku si věřící odnese domů a sám složí. V průběhu postní doby a v úsilí duchovní obnovy tak jedinec ukládá drobné peníze, které svým sebezáporem ušetřil do této papírové schránky. Doporučujeme toto postní snažení úspěšným odřeknutím si cigarety, kávy, luxusu, u dětí třeba sladkostí, zábavy nebo jiných potřeb, které nejsou pro život nezbytné. Jedinec tak po své zralé úvaze sám zhodnotí každý den, nakolik byl ve svém snažení a sebezáporu úspěšný a podle toho vloží svou almužnu do schránky na pomoc bližnímu v nouzi. Na 2. neděli velikonoční donese schránku do kostela zpět, kde jí odevzdá. Peníze pak budou použity prostřednictvím Charity na pomoc lidem v nouzi. Tato akce je zcela dobrovolná.

V minulém roce jsme na našem okrese Postní almužnu konali poprvé a zapojilo se do ní 18 farností z celého znojmského okresu. Prostřednictvím této postní formace se

pomohlo chudým rodinám s dětmi na Ukrajině částkou 66. 977,- Kč.

Oblastní charita Znojmo se rozhodla celou částku letošní Postní almužny věnovat na pomoc vážně nemocným dětem na Ukrajině. Výtěžek Postní almužny použije Oblastní charita Znojmo na léčebné výdaje ukrajinským dětem. Na Ukrajině nemají lidé možnost žádného zdravotního pojištění a lidé si tak sami musí nakoupit zdravotní materiál nebo plně hradit veškeré operace, léčebné a zdravotní služby. Bída a chudoba v této zemi tak odebírá veškerou naději těmto vážně nemocným a umírajícím dětem.

Papírové postní schránky si můžete vyzvednout během postní doby v kostele či ve své farnosti nebo u nás na Oblastní Charitě Znojmo, Dolní Česká 1, na tel.: **515 220 768**, mobil: **736 529 392**, **dobrovolnici.znojmo@caritas.cz** Postní schránky Vám posléze budou doručeny.

Masopustní průvod

V úterý 16. února 2010 se uskutečnil tradiční masopustní průvod městem Znojmem. Klienti Denního stacionáře sv. Damiána vyšli do ulic v různých maskách. Prošli celým městem se zastávkami na Městském úřadě, v restauraci Morava a v kanceláři Ob-

lastní charity Znojmo. Všichni si průvod užili a těší se zase na příští rok.

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

Nejde o to „věnovat se lásce k bližnímu“, ale „být láskou“. (M. Quoist)

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Křížová cesta

Navštívil jsem Dr. J. M. v jeho bytě v Libni. Přišel jsem ve chvíli, kdy skončily, nebo lépe – jen povolily návaly prudkých bolestí. Když jsem viděl, jak je Dr. J. M. vyčerpaný, chtěl jsem odejít. Zdržoval mne:

„Jen tu prosím tě zůstaň, prosím tě o to. Rád bych se ti svěřil s něčím, co by mohlo být k užítku i jiným.“

Byl zesláblý a měl v očích slzy.

„Bratře, víš, já se už třicet let modlím křížovou cestu. A pořád tu samou. Rozvíjel jsem v ní myšlenku: chceme-li přijít k Ježíšovi, musíme jít jeho cestou celý život. Jedině tak dojdeme k Bohu Otci. Vracím se k jednotlivým zastavením a přišel jsem k tomu, že tu cestu musím jít i s těmi pády! I s přinucením Šimona, třeba – když musím v neděli do kostela. Víím, že budu všechno odevzdávat ...“

Mluvil s velkým vnitřním pohnutím.

„ ... budu zbaven všeho... i to, co jsem dosáhl v práci, odevzdávám... Odevzdám i děti... všechno musím odevzdat... i Mařenku... A přijde Kalvárie, kdy budeme opuštěni i od Boha... Budeme sami a úplně malí ... a i bez Krista ... A všechno,

za čím jsme šli, se nám bude zdát, že to byla bludička ... ale i tím musíme projít ... Teprve pak přijde zmrtvýchvstání.

Desáté zastavení znamená... já ti budu vracet vylepšené svým životem to, co jsi mi propůjčil, Pane, abych to svým životem vylepšil.

Za to jsem se modlil, a Pán mě vyslyšel.

Teď se ta moje křížová cesta dotvořuje a ukazuje skutečností ... Jít Kristovu křížovou cestu.

Musíme ji absolvovat.

Toto poznání ve mně zrálo třicet let ... A teď je to tady... Ale co si mám co stěžovat: co to na mě posíláš?

A víím, že půjdu ještě dál ... Třeba se ve mně všechno vzpříčí a řeknu: „A On vůbec ani neexistuje a všechno to byla bludička!“

Ale to všechno se musí překonat.

Všichni to prožijeme, a všichni na to musíme být připraveni. Takovouhle křížovou cestu rozjímavou udělat!“

J. Mrázek

(z knihy: Hovory na nemocničním lůžku)

STÁLE HO VIDÍM PŘED SEBOU

Jak člověk stárne, vrací se mu vzpomínky na dobré lidi, které v životě potkal. I když jsme se tak často nevidávali, patří v mém případě mezi ně zcela určitě P. Antonín Šula, od jehož narození v Blížkovicích uplynulo 9. ledna už sto a jeden rok.

Stále ho vidím před sebou, s jakou láskou a zalíbením se prochází kolem kostela v Bohuticích, kde se mu podařilo vypěstovat nejrůznější druhy kosatců a tehdy vzácných ibišků. V druhém případě je dostával – zřejmě jako kněz zadarmo – přímo z Rakouska od firmy Praskac, od níž mi ukazoval krásné katalogy.

Vidím ho ale i na moravskokrumlovském náměstí, jak s černou aktovkou jde po nákupech a jak se pak vrací do svého nejnútnejším nábytkem zařízeného bytečku. Byl jako poustevník, prost'áček Boží, když se spokojil se stolem, několika židlemi, skříní a postelí. Nikdy jsem tak skromné zařízení fary neviděl.

A opět ho vidím, jak i ve všední den slouží hrstce věřících mši v bohutickém kostele. Jak nic neodbývá a všechno prožívá s hlubokou vírou, pokorou a nadšením.

A pak ho vidím i na lůžku ve znojemské staré nemocnici. Upřímně jsem se tehdy zaradoval, že mne poznal, neboť zdravotní sestra tvrdila, že je to v jeho stavu nemožné. A pak už naše dvě nebo tři poslední setkání v kněžském domově na Moravci. I přes svou nemoc měl stále zájem o tisy, které vysadil kolem kostela v Nových Syrovicích, o každou zprávu z Bohutic nebo rodných Blížkovic.

P. Antonín Šula neměl jako mnoho jiných duchovních v dobách obou totalit lehký život. Obecnou školu vychodil v rodišti, na moravskobudějovickém gymnáziu maturoval roku 1929. Vojenskou službu si odbyl v kadetní škole v Košicích a Rimavské Sobotě. V letech 1931-1936 vystudoval bohosloví v Brně, kde byl 5. července 1936 vysvěcen na kněze biskupem Josefem Kupkou.

Jeho prvním místem se staly Jevišovice. V roce 1938 byl přeložen do Kněžic u Třebíče a poté do Měřína a Zhoře u Jihlavy. V letech 1940-1952 se stal P. Šula

farářem na Vrbici u Hustopečí. V roce 1953 převzal duchovní správu v Nových Syrovicích po internovaném P. Josefu Doštálovi. Působil zde jako administrátor do 31. března 1959, kdy mu byl zejména pro velkou oblíbenost u farníků odňat státní souhlas k vykonávání kněžské služby.

Krátce spravoval kostel u Panny Marie Dobré pastýřky v Lechovicích a od roku 1968 se stal farářem v milovaných Bohuticích. „Před kostelem vysázel okrasné smrky, barevné javory, břízy, tuje a tisy. Z květin pak plaménky, bledule, tulipány a narcisy. Ve farské zahradě pěstoval novinky ovocných stromů a keřů. Ze všech plodů vyráběl likéry a vína a podával je těm, kteří ho navštěvovali, jako lék. Také na vzhled Bohutic dbal a vysadil zde alej jeřábů jedlých. Byl velmi pracovitý a stále něco zveleboval. Podílel se i na opravě chrámu Nanebevzetí Panny Marie, když se v letech 1983-1985 prováděla nová fasáda,“ zavzpomínala na pana faráře bohutická občanka Blažena Nedomová.

Roku 1992 odešel P. Antonín Šula do Charitního domova důchodců pro kněze na Moravci, kde se jeho životní pouť před deseti lety završila. Zemřel 16. prosince 1999 a dva dny před Vánocemi zde byl pohřben. Tak odešel na věčnost jeden z těch, kterého ve chvílích vzpomínek stále vidím před sebou...

Pavel Kryštof Novák

JEŠTĚ K LISTOPADU 1989

Požádali jsme otce Pavla Kopeckého, který v listopadu 1989 působil zde ve Znojme

a aktivně se zapojil do Sametové revoluce, o zodpovězení několika otázek:

1. Jak vzpomínáte na dobu před 20 lety. Změnilo Vás to?

Rád vzpomínám na tuto dobu, kdy jsem působil u Vás ve Znojmě v kostele sv. Mikuláše. Non stop v těchto listopadových dnech se na farním úřadě pouštělo video, týkající se sametové revoluce a události 17. listopadu. V té době jsem cítil, že lidé mají velký zájem o hodnoty týkající se dobra, pravdy a spravedlnosti.

2. Pamatujete ještě na dobu, kdy jste stál na korbě vozu a kázal? Opakovalo se to ještě někdy?

Matně si ještě na tuto událost pamatuji. Už se to nikdy neopakovalo.

3. Po revoluci byl hlad na středních školách po vyučování náboženství, je to tak mezi mladými i nadále?

Je pravda, že po revoluci by l tento hlad na středních školách u Vás ve Znojmě, kde jsem měl v rámci občanské nauky možnost se studenty komunikovat v otázkách týkající se náboženství. V současné době učím u nás v Letovicích na biskupském gymnáziu etiku. Nedá se to samozřejmě zevšeobecňovat, ale je pravda že o tyto otázky bohužel velký zájem není. Zdá se mi, že mladí lidé dnes mají větší zájem o úplně jiné hodnoty.

4. Máte nějaké poučení z porevolučního vývoje? Udělal byste něco jinak?

Byl bych rád, kdyby si lidé více vážili získané svobody. Často také z vděčnosti vzpomínám na všechny, kteří v době totality trpěli a byli mučeni a vězněni právě pro tyto vyšší hodnoty. Škoda že hned po revoluci a bohužel i dnes není na všech základních školách etika. Jsem přesvědčen, že přece díky této výuce by se zlepšily mezilidské vztahy.

5. Po revoluci se objevilo spoustu nových tváří v kostele - zůstali? Co dělat aby zůstali.

Podle mého názoru se jedná spíše o jedince, kteří se objevili v kostele. Ovšem bohužel touha po hmotných výhodách u lidí převládla. Vzpomínám si na jednu rodinu u Vás ve Znojmě, která v době totality přicházela pravidelně do kapucínského kostela v úterý na bohoslužbu pro děti. Po revoluci jsem tuto rodinu viděl velmi zřídka, protože začala podnikat. Aby rodina skutečně vydržela je za potřebí společné modlitby.

6. Jaké jsou největší plusy a minusy uplynulých let?

Dostali jsme svobodu jako velký Boží dar. Máme např. obsazené všechny biskupské stolce, můžeme svobodně působit. Je velká možnost duchovně se vzdělávat. Boží lid může studovat na teologické fakultě, zúčastňovat se duchovních cvičení apod. Negativním jevem uplynulých let je, že na tuto svobodu jsme asi nebyli připraveni. Také mě mrzí, že svoboda je někdy špatně chápána. Často připomínám studentům, že svoboda musí být zaměřena jen k dobru. A také že, má svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého.

7. Děti se ptají- co je to sametová revoluce.

Sametovou revolucí lze vysvětlit tak, že bez fyzického boje, beze zbraní lze dosáhnout vítězství. Mnohokrát před 20 lety se ozývalo: " Nejsme jako oni". My křesťané máme bojovat proti zlu, ale ne svými zbraněmi, ale podle rad Krista. To znamená láskou, trpělivostí, shovívavostí, mírností a především dát druhému příležitost k lítosti a polepšení. Kéž nám Pán v té naší snaze pomáhá a žehná.

Srdečně zdraví a vzpomíná vděčný P. Pavel

KRÁTKÁ VZPOMÍNKA NA DOBU PŘED DVACETI LETY.

Rád bych hovořit hlavně o mém otci Josefu Adámkovi, který se narodil ve Višňové a ještě před válkou se přestěhoval do Brna.

V mládí se aktivně zapojil do činnosti Orla a podílel se na organizování jeho sletů.

Za II. světové války pracoval ve Škodových závodech v Adamově, kde se také podílel na rozmnožování letáků.

Koncem roku 1946 stál u zrodu Spolku přátel USA, který měl být protipólem obdobné organizace zaměřené na vztahy se Sovětským svazem. Za tuto organizační činnost byl zatčen, držen ve vazbě a posléze odsouzen k peněžitě pokutě.

Spolu s otcem Ambrožem Svatošem – provinciálem dominikánů, byl velkým propagátorem blažené Zdislavy a velmi se spolu zasloužili o její svatořečení. Pořádal zájezdy do Jablonného v Podještědí, do rodiště Zdislavy do Křižanova a další akce ke zvýšení všeobecného povědomí o této naší české světici.

V roce 1968 spolu s Josefem Písaříkem a za podpory biskupa Trochty založil tiskařské družstvo LOGOS, které se zabývalo převážně tiskem náboženské literatury. Jako první po II. Vatikánském koncilu vytiskl Český Misál pro všechny české a moravské farnosti. Další a další tituly přicházely. Mezi významné patří publikace o Janu Pavlu II. nebo encyklika Pavla VI. *Humanae Vitae*.

Družstvo Logos zaměstnávalo asi 20 žen v domácnosti. Auto jim dovezlo jednotlivé listy knih nebo brožur a ony je doma snášely, slepovaly, vlepovaly do obalů. To naplňovalo jeho velkou myšlenku, aby maminky nemusely odcházet od dětí. My jsme také při návratu ze školy

museli snášet, lepit, rýhovat, vlepovat.... Za normalizace bylo družstvo v roce 1971 zlikvidováno. Poté otec pracoval v malé tiskárně v Tišnově, kde se tiskly tzv. „dotisky“ tedy tituly, které ještě byly povoleny za Logosu.

Při tom všem otec organizoval u nás doma přednášky otce Stanislava Krátkého, který přednášel různým skupinám – manželům, chlapcům, děvčatům. My děti jsme vždy byly poslány na víkend ke známým, abychom uvolnili postel k přespaní návštěvě. Samozřejmě nechyběla tajně sloužená mše sv. Byly to velmi významné přednášky, protože otec Stanislav své zapálení pro Krista zapaloval účastníky přednášek a ti pak své nadšení předávali dál ve svém okolí. Tato tajná setkání musela mít zvláštní ochranu Ducha sv., protože v činžáku, v třípokojovém bytě bylo mnohdy 30 – 40 lidí a nikdy sem policie nevtrhla, přesto, že náš soused Ladislav Havel chodil významně venčit psa právě v době, kdy návštěvy přicházely nebo odcházely. Byl to nejspokojenější pes v Brně, protože asi žádný páníček nevenčil psa tak často.

V roce 1979 byl můj otec zatčen, tajná policie u nás provedla razii a odvezla několik nákladních aut náboženské a jiné zakázané literatury, psací stroje a další důkazní materiály. Otec byl čtyři měsíce ve vyšetřovací vazbě a poté odsouzen ve velkém procesu spolu s otcem Smahelem a Františkem Líznou a dalšími čtyřmi laiky p. Krumpholcem, Vlčkem, Razikem a Odstrčillem na dvacet měsíců vazby. K výkonu vazby nastoupil ve svých 68 letech.

Po propuštění v letech 1975 až 1976 se podílel na založení malé tiskárny při litoměřické bohoslovecké fakultě.

V roce 1985 patřil mezi skupinu aktivistů, kteří započali akci na ochranu nenarozeného života a šířili tzv. adopcí modlitbu, aby děti, žijící pod mateřským srdcem nebyly zabijeny. Tyto modlitby byly rozeslány na stovky adres a vedly k vytvoření organizace Ochrana nenarozeného života. V roce 1988 se podílel na organizaci slavné Navrátilovy petice *Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů* „31 bodů“, která formulovala požadavek náboženské svobody českého národa.

Prezident Václav Havel mu 28. října 1999 udělil Medaili Za zásluhy I. stupně.

Myslím, že by nebylo spravedlivé nezpomenout na mou statečnou mamin-

ku Marii, která byla tatínkovi vždy velkou oporou ve všech jeho aktivitách. Přitom všem se starala o nás dvanáct dětí. Maminka se narodila 1. dubna a toto datum ji asi dalo do vínku neuvěřitelný smysl pro humor, říkávala: „jsem matka pluku“. Bez jejího bezmezného optimismu a pevné víry by nebylo možné, aby tatínek mnohé své aktivity dotáhl do zdárného konce.

Toto je samozřejmě jen krátký výčet toho co spolu dokázali a čím přispěli k tomu, že jsme před dvaceti lety nabyli svobody.

Evžen Adámek

REKLAMA NA MODLITBU

Je neděle, 18 hodin. Za oknem fouká severák zasněženým tichým městem, které se pomalu noří do temnoty. Beru do ruky knížku, ale nějak cítím, že „to není ono“. Měl bych dělat něco jiného. „Náhodou“ zapínám rádio, na kterém mám naladěnou frekvenci Proglasu. Pak už jen překvapeně poslouchám. Bezděky se stávám součástí dění, které mě naplňuje radostí. Jsem vtažen do večerní modlitby jedné Brněnské rodiny jako bych byl jeden z jejích členů. Doma jsme se nikdy moc společně nemodlili. Tak ještě před jídlem, ale jinak nic moc. Překvapeně proto hledím, jak krásné chvíle společně s Bohem může prožít rodina. Zastavení na konci týdne s ohlédnutím na všechno, za co je třeba Bohu poděkovat. Slza lítosti nad tím, co se ve vztahu k Pánu a bližním pokazilo. Prosba za potřeby bližních, těch blízkých i těch na druhém konci světa. Tím vším se proplétají hlasy tatínka, maminky, starších dětí i nesmělý hlásek nejmenšího člena rodiny s upřímnými slovy dítěte. Díky, odprošení a prosby se pak slévají v rozjímavou modlitbu desátku růžen-

ce, kdy duchovní zrak mimoděk ulpívá na tom, co prožíval Ježíš, Boží Syn zde na zemi a jak to viděla jeho Matka Maria. Dění života rodiny a světa, malých dětí i prarodičů, a nakonec také mého života, se tak prolíná a postupuje Božím světlem, které vyzařuje z života Božího Syna. Tatínek pak, jako „kněz“ rodiny, pronáší večerní modlitbu inspirovanou modlitbou církve a vše se uzavírá modlitbou Páně. Příští neděli už zapínám rádio přesně v šest, protože už jsem se těšil na toto rodinné společenství „na dálku“, které vtáhne do blízkosti dobrých lidí a potěší srdce. Za včasnost jsem odměněn úvodní písní, představením se rodiny, zapálením svíčky a čtením povědomě známého úryvku nedělního evangelia s doprovodným slovem otce rodiny. Opět prožívám dvacet minut, ve kterých jakoby se čas zastavil a člověk spočinul. Prožívám pravé nedělní odpočinku ve ztišení a pokoji s Bohem i lidmi. Děkuji Bohu, že mi dopřál prožít tyto chvíle.

Patrik G.

ŠATY DĚLAJ ČLOVĚKA

Mám rád sólisty ve fraku. Mám rád v neděli na mši pány v obleku, dámy v klobouku a ministranty ve vyleštěných botičkách. V mém dětství mne zklamala kněžna Salmová v kartounových šatech. A klame i mozaika jednoho arcibiskupa: znalec pozná, že je oděn jako kardinál, ač jím nikdy nebyl.

Za normalizace jezdil pan opat Tajovský za hranice ke svým slovanským spolubratřím jako civilista - jinak ani nemohl - ale v kufru s sebou vlácel opatský háv, aby ho vůbec přijali. Podobně tomu bylo u představeného českých jezuitů P. Šilhana. To byla rovněž osoba soudruhy nenáviděná a souzená v jednom velkém monstrprocesu s opatem Tajovským. Taky u něho je příhoda s oblečením. Ale nepředbíhejme.

P. Šilhan zdědil jako provinciál roku 1945 českou provincii v troskách. Co dalo práce získat biskupské gymnázium v Brně z moci Rudé armády! A domy po německých jezuitách... Přesto se hned rozjela 3 gymnázia, obsazená učitelským sborem z Tovaryšstva Ježíšova. Dále exercicie, noviciát i filozofický institut v Děčíně a mnoho jiného.

Počátkem roku 1950 ale náhle přišlo zatčení, vyšetřování a nakonec i odsouzení

na 25 let věznění v nejtěžších žalářích socialistické republiky. Ve vězení byl Šilhan často v korekci; v práci byl šikovný tak, že mohl pomoci i nešikovným. Vždycky byl plný křesťanského optimizmu a humoru.

Po podmíněčném propuštění v roce 1965 ho ihned čekala domácí internace. Jeho hvězdná hodina přišla až s pražským jarem, kdy byl přijat na audienci u papeže Pavla VI. A teď jsme konečně zase u šatů. František Šilhan vyprávěl, že se u té soukromé audience cítil jako herec v kostýmu. Přijel totiž do Říma jako penzista z domova důchodců: v obstarožním kloboučku, štruktových kalhotách, v obnošeném trenčkotu a sešlapaných polobotkách.

Takto prý ho nechtěli k papeži pustit, a tak vstoupil nakonec do audienční síně ve zbrusu novém taláru, s moaré cingulem, biretem a profesním pláštěm. Do vlasti se však vrátil zase ve svém ošoupaném oblečení. Později rád ukazoval foto s papežem a šibalsky dodával: „Koukejte, to jsem já!“ Dožil se oslavy 40. výročí Osvobození a 13. února 1985 na Moravci zemřel. Letos je to 25 let...

Jan Rybář

POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ

Milé sestry a bratři,

jako váš biskup vás prosím, abyste se snažili všemožně podporovat povolání ke kněžství a k různým formám zasvěceného života.

Prosím zvláště o modlitbu.

A vás, mladí muži, kteří jste svobodní, máte nebo budete mít maturitní zkouš-

ku, a kteří se cítíte povoláni ke kněžství, bych rád informoval, že přihlášky ke studiu bohosloví je možné podat na biskupství do 25. března 2010.

Každý den se za vás a za vaše zodpovědné rozhodování modlím.

Váš biskup Vojtěch

INFORMACE – bude vás zajímat

IV. brněnské bioetické dny

Česká biskupská konference ve spolupráci s dalšími institucemi pořádá ve dnech 23. - 25. 4. 2010 v Brně konferenci s mezinárodní účastí – *IV. brněnské bioetické dny*, které budou zaměřeny na aktuální etické otázky manželského a rodinného života. Zvláštní pozornosti bude věnována problémům spojených s používáním moderních technologií.

Na konferenci promluví přední odborníci z oblasti teologie, biologie, medicíny, psychologie a dalších oborů. Hlavní referát přednese spišský biskup Mons. František Tondra. Promluví také Mons. Vojtěch Cikrle, Mons. Aleš Opatrný, doc. Jaroslav Max Kašparů, prof. Vladimír Smékal, prof. Ladislav Tichý, prof. Bohumil Chmelík a další. Svou účast přislíbil také děkan Bioetické fakulty Papežské univerzity Regina Apostolorum v Římě prof. Victor Pajares.

Přihlášky je třeba zasílat co nejdříve e-mailem na adresu konference@bioetika.cz, případně na adresu Hipokrates, Míčkova 59, 614 00 Brno. Podrobnosti na www.bioetika.cz.

Křesťanská výchova aneb „Předávání víry v rodině“

Tento kurz probíhá především pro rodiče, ale i prarodiče a vychovatele. Ve čtyřech navazujících se setkáních se bude hovořit o tématech: Výchova jako úkol žít pravdivě; Důvěra, úcta, slavení – předpoklad vztahu k Bohu; Autorita v biblickém pojetí; Bezpodmínečná láska, odpuštění a život ve společenství. Termíny konání: 8. 4., 15. 4., 29. 4. a 6. 5. 2010, vždy ve čtvrtek, 17.00–19.30 hodin, v Malém sále CRSP. Cena: 400 Kč/jednotlivec, 600 Kč/manželský pár. Informace a přihlášky na tel.: 542 217 464, 731 402 731.

ČESTNĚ O VÍŘE (pokračování)

Byli jsme opravdu stvořeni ke štěstí?

Kapitola 10, str. 47 - 49

Ano. Byli jsme opravdu stvořeni ke štěstí. Ale naše štěstí významně závisí na tom, jak se učíme milovat a důvěřovat. Jeden americký statistický úřad zkoumal skupinu „spokojených“ lidí, aby zjistil, co mají tito lidé společného. Výsledkem byl vznik nového slova „dobrohledač“.

Tito šťastní lidé měli veliký dar či schopnost zaujímat takové postoje, které jim umožňovaly nacházet to dobré i za

špatných podmínek. Byli ale víc než jen nevyčísitelní optimisté.

Oni se učili důvěřovat v život, hledat to dobré v sobě i v ostatních, uvědomovat si, že těžkosti netrvaly věčně a že mohou mít i pozitivní přínos.

Štěstí ale není jen psychologická záležitost: ve světle křesťanské víry je štěstí dokonce Božím příslibem pro tento život i pro život příští: být si vědom vlastní nedokonalosti, udržovat si čisté srdce, být citlivý a shovívavý, mít pochopení pro ty, kdo trpí a zajišťovat pro ně mír, chtít uzdravo-

vat nespravedlnosti tohoto světa (Mt 5,3-10). Toto štěstí není „z jiného světa“.

To, že takové štěstí začíná již v tomto světě, si můžete sami ověřit. Určitě budete šťastnější, když místo tvrdosti, zkusíte být účastní a soucitní, když místo toho, abyste se starali jen sami o sebe, pokusíte se pomoci druhým.

Prožívání opravdového štěstí záleží na tom, jak se rozhodneme žít. Křesťanský obraz štěstí je mnohem pestřejší – i utrpení může být zdrojem štěstí.

Ano. Jsme tu proto, abychom byli šťastní. Ale cesta ke štěstí není lehká: někdy je i strmá.

IZS

PASTORAČNÍ PŘÍPRAVA NA ROK 2013

ČBK zahajuje pastorační přípravu na rok 2013, kdy si budeme připomínat výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na naše území, a vyhlašuje ji společným pastýřským listem, který se četl na první neděli postní - 21. února 2010.

Materiál byl schválen na plenárním zasedání České biskupské konference, které proběhlo ve dnech 19. - 20. ledna 2010.

Program:

Přípravný rok: Boží slovo

1. rok 2011: křest

2. rok 2012: biřmování

3. rok 2013: eucharistie

Doporučené období nebude celoroční, ale intenzivnější období 1. roku bude doba postní a vyvrcholí obnovou křestního slibu o Velikonocích.

V 2. roce bude soustředěná pozornost na svátost biřmování v době velikonoční a vyvrcholí obnovou biřmování o Letnicích.

V 3. roce zaměřeném na eucharistii bude vrchol kolem svátku Těla a Krve Páně spojený s eucharistickým kongresem

majícím více fází: farnost, diecéze, národní.

Každý rok bude připraven pastýřský list na zahájení adventu a snad na začátek doby intenzivní přípravy

Ctnosti:

K životu křesťana patří ctnosti, které ho charakterizují, které jsou plodem lidské spolupráce s Boží milostí. O milost můžeme prosit, lidské spolupráci se musíme učit. (Výběr ctností vychází z témat roku.)

2010: umět se ztišit a slyšet, slyšené přijmout – to nazývá sv. Benedikt poslušností

2011: odvaha patřit Kristu, křesťanská identita, statečnost a věrnost

2012: zodpovědnost dospělých křesťanů nejen za svou spásu, ale i za církve a společnost

2013: vděčnost nejen lidem, umět vidět Boží dary, radovat se z nich, děkovat a chválit, na Boží dar odpovědět darováním sebe – obětí.

ZDOBENÍ KRASLIC.

30.3. v 18h Vás zveme již na 4. tvořivé setkání, tentokrát na zdobení kraslic voskovanou technikou. Svě umění nám předvede pí. Olga Filová. S sebou si při-

neste vyfouknutá a vypláchnutá vejce/mohou být i obarvená/ tužku a špendlík a 10 Kč na materiál. Můžeme se těšit i na ukázkou techniky vrtání kraslic zubní vr-

tačkou. Setkání proběhne na faře sv. Mikuláše v prostorách „rozhledny“.

Přijďte se s námi společně naladit na blížící se velikonoční svátky.

Srdečně zvou maminky z farnosti sv. Mikuláše.

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 6 h u Mnišek dominikánek je mše svatá s možností účasti věřících.

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou neděli při mši sv. v 11 h u sv. Jana Kř. u kapucínů je během kázání **program pro předškolní děti** v sakristii.

- Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.

- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.

- Každé pondělí v 19 h se na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každé pondělí v 17 h v Únanově **dětská mše**.

- Každé pondělí v 17 h v Příměticích mše sv..

- Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

- Každou středu v 17 h v Mramoticích mše sv..

- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.

- Každý čtvrtek v 17 h v Kuchařovicích mše sv.

- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.

- Každý pátek v 18 h v Příměticích mše sv.

- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; Jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 4.3. ve 20 h **adorace** u sv. Mikuláše před 1. pátkem.

- 5.3. **první pátek** – u sv. Jana Kř. u kapucínů mše sv. v 8 a 17 h; výstav Nejsvětější Svátosti a sv. zpověď od 14 do 17 h.

- 6.3. **První sobota** v Hl.Mašůvkách v 15 h německá mše sv., v 16.30 h křížová cesta, v 17 h měsíční poutní mše sv., celebuje Mons. Štefan Sečka, pomocný biskup ze Spíše; autobus ze Znojma ojíždí v 16 h.

- 14.3. v 15 h hod měsíční modlitba za víru v příhraničí v **popické kapli**.

- 19.3. farnost Louka zve na **tradiční pěší pout' ze Svatého kopečku u Olomou-**

ce na Svatý Hostýn; 50 km během jedné noci; ze Znojma se odjíždí v pátek odpoledne v 15 h, návrat v sobotu do oběda.

• 25.3. **Zvěstování Páně**; u sv. Jana Kř. u kapucínů mše sv. v 8 a 17 h; u sv. Václava v Louce v 18 h.

• 27.3. **Diecézní setkání mládeže** v Brně na Petrově.

• 28.3. začíná **letní čas**.

• 28.3. **Květná neděle** – 14.30.křížová cesta na Hradiště.

Pobožnosti Křížové cesty v postní době:

- u sv. Mikuláše každou postní neděli v 15 h; následuje v 16 h na faře naučný program – přednáška;
- u sv. Kříže v pátek v 17.20 h a v neděli ve 14 h
- u sv. Jana Kř. každou středu a pátek ráno v 7.30 (přede mší sv.)
- u sv. Václava každou neděli v 17 h
- v Mramotících v neděli ve 14 h a ve středu přede mší sv.
- v Kuchařovicích v neděli ve 14 h a ve čtvrtek přede mší sv.
- v Příměticích v neděli ve 14 h a v pondělí a v pátek přede mší sv.
- v Gránicích na Květnou neděli 28.3. ve 14.30 h (na Hradiště)
na Velký pátek 2.4. ve 21 h (na Hradiště)

Přednášky v postní době u sv. Mikuláše

7.3. MUDr. Anna Švehláková, dětská neuroložka, Zlín

Duchovní a lékařský pohled na problematiku osamělosti

14.3. PhDr. Roman Zaoral, Universita Karlova v Praze

Každodenní život ve středověkém klášteře

21.3. Mgr. Tomáš Parma, Universita Olomouc, dějiny

Kardinál Ditrichštejn

PŘÍLEŽITOST K VELIKONOČNÍ ZPOVĚDI VE SVATÉM TÝDNU

	29.3. pondělí	30.3. úterý	31.3. středa
sv. Jan Kř.	14 – 17 h	14 – 17 h	14 – 17 h
sv. Kříž	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h	od 6.00 h od 15.00 h
sv. Václav			17 – 18 h
Přímětice Kuchařovice Mramotice	Termíny budou oznámeny v ohláškách při nedělních bohoslužbách		

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing.Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; nevyžádané příspěvky se nevrací. Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk POLYGRAF Znojmo